

ling till Kororarika och stannade kvar där för en tid, förstörande samhällsfriden, till dess han blev lynchad av valfångarne eller hamnade som slav hos en maoristam. Men det fanns även oroselement bland valfångarbesättningarna, vilka så småningom växte i antal och gaddade ihop sig mot kapten Gardiner, som blivit koloniens självskrivne styresman. Denne var en rättrådig och ordningsälskande man, som med fast hand höll dräggen inom behöriga gränser med tillhjälp av de bofasta pionjärerna och den mot honom vänskapligt sinnade överhövdingen Waikaeata. Men i oktober 1813 kom tidender till den lilla kolonien att ett blodigt krig kommit igång mellan Ngapuhi- och Waikato-klanerna, och att Ngapuhis överhövding på en dag låtit steka 300 fallna Waikatos till en festmåltid. Gardiner blev djupt upprörd av dessa underrättelser. Tanken på att denna härliga folkas skulle genom inre strider, framkallade genom barbarism, förintas, var för honom motbjudande. För att söka förhindra detta tillskrev han guvernören i Nya Syd Wales samt kolonikaplanen i Sydney, Rev. Sam. Marsden, i saken och föreslog dels, att en Kronans representant måtte sändas över för att bosätta sig i Kororarika, och dels att missionärer utsändes från England för kristendomens införande bland Maorifolket.

Efter fyra månaders väntan kom en av Marsden avsänd lekmanmissionär Mr Thomas Kendall, som av guvernören blivit på samma gång utrustad med fullmakt som »magistratsresident» i Kororarika. I november 1814 kom Rev. Marsden själv, åtföljd av två »missionärshantverkare» och deras familjer, över till Bay of Islands och grundade den första missionsstationen, *Rangihura*, vars område på 200 acres han tillhandlade sig för det facila priset av 12 yxor.

Marsden var en modig man och innerligt besjälad av sin uppgift att bliva »Nya Zeelands apostel», och han lyckades även att personligen vinna infödingarnes aktning och förtroende under de korta uppehåll, hans tjänstebefattning i Sydney medgav honom göra i Nya Zeeland. Hans system för